

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 410/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Dudítša a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOGA a spol., s. r. o., Kupeckého 4, Košice, IČO 36 863 947, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Tomáš Goga, MBA, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K3-19 Em 3/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. júla 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Košice (ďalej aj „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. K3-19 Em 3/2022 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu v napadnutom konaní konať tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Súčasne navrhuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených, ako aj vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že 19. septembra 2022 podal sťažovateľ proti matke maloletej (povinnej) na Okresnom súde Košice-okolie (ďalej aj „okresný súd“) návrh na výkon rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 21 P 15/2015 z 5. októbra 2021 (ďalej len „rozsudok z 5. októbra 2021“), ktorým bola schválená dohoda rodičov, v zmysle ktorej bola maloletá okrem iného zverená do osobnej starostlivosti matky (povinnej) a styk sťažovateľa s maloletou bol rozvrhnutý do troch etáp. Rozsudok z 5. októbra 2021 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 13. októbra 2021.

3. Okresnému súdu bola 20. apríla 2023 doručená sťažnosť sťažovateľa na prietahy v napadnutom konaní, ktorú predsedníčka okresného súdu vyhodnotila ako dôvodnú (s poukazom na krátkodobú nečinnosť od decembra 2022 do apríla 2023) s tým, že nad ďalšou plynulosťou konania nariadila dohľad, a to každý mesiac, a zároveň so zákonnou sudkyňou vykonala pohovor zameraný na predchádzanie ďalším prietahom v konaní.

4. S účinnosťou od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18m ods. 2 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov prešiel od 1. júna 2023 výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcov a prísediacich z radov občanov k štátu z Okresného súdu Košice-okolie na Mestský súd Košice.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že matka maloletej (povinná) rozsudok z 5. októbra 2021 v zásade od momentu jeho právoplatnosti a vykonateľnosti nerešpektovala, preto podal návrh na nariadenie jeho výkonu. Vo vzťahu k napadnutému konaniu argumentuje, že *„aj napriek mimoriadnej dôležitosti veci o akú ide, tiež napriek existencii zakotvenia zákonnej lehoty pre rozhodnutie súdu o návrhu na výkon rozhodnutia podľa ust. § 370 a nasl. CMP a bez ohľadu na skutočnosť, že Odpoveďou predsedníčky Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 11.05.2023 bola zistená nečinnosť v predmetnom konaní, porušovateľ o návrhu na výkon stále nerozhodol, akoby ignorujúc naliehavosť veci a zákonnú lehotu na rozhodnutie, a to ku dňu písania tejto sťažnosti už vyše deväť mesiacov.“*

6. K právnej a faktickej zložitosti uvádza, že predmet súdneho konania nie je taký komplikovaný a náročný, keďže ide o vykonávacie konanie, aby bolo možné ospravedlniť nečinnosť a prietahy mestského súdu. Sťažovateľ poskytol v konaní všetku potrebnú súčinnosť, a to aj napriek nepochopiteľnému a antipatickému správaniu povinnej (matky), ktorá bráni jeho kontaktu s maloletou. Zbytočné prietahy v napadnutom konaní boli podľa názoru sťažovateľa spôsobené neefektívnym postupom mestského súdu, v ktorého dôsledku dochádza k pretrhávaniu citových väzieb medzi otcom (sťažovateľom) a maloletou dcérou. Postup súdu vyvoláva v sťažovateľovi pocity menejcennosti v postavení rodiča, ktorý momentálne nemá možnosť zúčastňovať sa na živote svojej dcéry v žiadnom rozsahu, pretože matka maloletej mu neopodstatnene a v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím neumožňuje žiaden kontakt s maloletou. Sťažovateľ maloletú nevidá ani na jej narodeniny či iné sviatky a maloletá nemá žiaden kontakt ani s jeho rodinou.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (do 31. mája

2023 okresného súdu), ktorý mu v primeranej lehote neposkytol dostatočnú ochranu jeho rodičovských práv.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

9. Vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

10. Výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí podľa § 370 a nasl. zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CMP“) predstavuje nútené vymożenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. Podmienkou núteného výkonu je okrem existencie vykonateľného rozhodnutia a návrhu oprávnenej osoby, prípadne uznesenia súdu o začatí konania aj dobrovoľné nesplnenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. Po začatí vykonávacieho konania je súd povinný zistiť, či sa povinný skutočne nepodrobuje rozhodnutiu a či na to existujú ospravedlniteľné dôvody, a teda či vydá uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia. Ustanovenia Civilného mimosporového poriadku upravujú jednotlivé právne nástroje, ktoré majú viesť k dobrovoľnému plneniu rozhodnutia, prípadne k podrobeniu sa rozhodnutiu, napr. výzva na plnenie uskutočnená na pojednávaní, resp. písomná výzva (§ 379 CMP), uloženie mediácie (§ 381 CMP), uloženie pokuty (§ 382 CMP), zastavenie výplaty štátnych sociálnych dávok (§ 383 CMP), pričom tiež upravujú odňatie maloletého (§ 386 CMP) ako priamy spôsob výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí. Postup súdu v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí bude v zásade vždy odlišný, pretože je závislý od konkrétnych okolností prípadu. Taktiež je potrebné uviesť, že realizácia rozhodnutia o výchove maloletých detí bude od určitého veku dieťaťa závislá nielen od vôle rodičov, ale aj od vôle maloletého dieťaťa. V týchto prípadoch súd len vytvára, prípadne zabezpečuje vhodné predpoklady na realizáciu rozhodnutia, nemá však vo svojej moci dosiahnuť to, aby jeho pôsobenie vždy viedlo k výkonu rozhodnutia (I. ÚS 553/2016, IV. ÚS 452/2013, III. ÚS 113/2020).

11. V rámci výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých má mať súd na zreteli najlepší záujem dieťaťa. Rešpektovanie najlepšieho záujmu dieťaťa je základnou procesnou zásadou vyjadrenou v čl. 4 CMP, v zmysle ktorého ak je účastníkom konania maloleté dieťa, koná súd v jeho najlepšom záujme a ak je to vhodné, informuje dieťa o všetkých podstatných otázkach týkajúcich sa priebehu konania a veci samej. Všeobecný súd nemôže len mechanicky vychádzať z úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vo vykonateľnom rozhodnutí, je povinný neustále vyhodnocovať, či nútený výkon rozhodnutia je v záujme maloletého (m. m. II. ÚS 375/2015).

12. Podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých upravuje vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu

rozhodnutia vo veciach maloletých, ktorá dáva súdu ďalšie zákonné možnosti (skúmanie existencie ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, uloženie povinnosti podrobiť sa sociálnemu poradenstvu, psychologickému poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu neodkladným opatrením), ktoré majú uľahčiť dosiahnutie cieľa, a to zabezpečiť riadnu výchovu maloletých pri zachovaní najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa.

13. Pri hodnotení, či mestský súd v konaní o výkon súdneho rozhodnutia o úprave styku s maloletým dieťaťom konal bez zbytočných prietahov a či konal sústredene a efektívne, je potrebné zohľadniť uvedené špecifiká. Nemožno preto automaticky vychádzať z dĺžky konania, početnosti procesných úkonov súdu alebo z efektivity, akú jeho postup (činnosť) dosiahol.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

15. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov a napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za právne zložitú vec. S prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa a na skutočnosť, že tento záujem sa môže v priebehu času meniť, je súd vykonávajúci rozhodnutie o výchove maloletých povinný v závislosti od okolností prípadu zisťovať dôvody, prečo sa povinný nepodrobil vykonateľnému rozhodnutiu súdu (porovnaj § 380 CMP), a vykonať šetrenie o pomeroch maloletého, pričom môže na ten účel nariadiť pojednávanie (§ 379 ods. 1 CMP), vyzvať príslušné orgány na poskytnutie súčinnosti (§ 380 CMP) a pod.

16. Ústavný súd pri posudzovaní označeného kritéria prihliadol aj na význam predmetu konania pre sťažovateľa, ktorý sa v napadnutom konaní domáha výkonu právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktorým sa upravil výkon rodičovských práv a povinností k maloletej.

17. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali konštatovanie, že sťažovateľ svojím správaním nenapomáhal, resp. bránil splneniu povinnosti mestského súdu konať vo veci bez zbytočných prietahov.

18. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup mestského súdu (do 31. mája 2023 postup okresného súdu) v napadnutom konaní.

19. Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že po doručení návrhu sťažovateľa 19. septembra 2022, ktorým sa sťažovateľ domáhal realizácie svojho práva na styk s maloletou, okresný súd lustráciou zistil, že v inom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 9 P 118/2022 bolo uznesením

z 23. septembra 2022 nariadené neodkladné opatrenie týkajúce sa (inej) dočasnej úpravy styku sťažovateľa s maloletou. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, preto bol súdny spis daný na lehotu jedného mesiaca na účely sledovania odvolacieho konania a následne 30. novembra 2022 bolo zistené, že odvolací súd zmenil predmetné uznesenie a návrh matky na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Uznesením zo 6. apríla 2023 ustanovil okresný súd maloletej kolízneho opatrovníka a požiadal ho o prešetrenie pomerov v rodine maloletej a podanie správy. Zároveň zaslal návrh sťažovateľa na výkon rozhodnutia povinnej s možnosťou vyjadriť sa a vyzval ju na dobrovoľné plnenie súdneho rozhodnutia. Na výzvu reagovala povinná oznámením z 20. apríla 2023 (doručeným súdu 27. apríla 2023), že styk aktuálne (dva mesiace) neprebíha z dôvodu, že sťažovateľ sa na styk nedostavuje. Snažila sa ho kontaktovať, či príde pre maloletú a kde sa s ňou bude zdržiavať, avšak odpoveď nedostala. Kvôli nepravidelnému uhrádzaniu bežného výživného podala návrh na vykonanie exekúcie (tretí v poradí). Správa kolízneho opatrovníka z prešetrenia rodinných pomerov bola mestskému súdu doručená 11. mája 2023. Jej prílohou bola aj záverečná správa o realizácii ambulantných opatrení Centra pre deti a rodiny [REDAKOVANÉ] z 12. apríla 2023. Z uvedeného vyplýva, že medzi rodičmi maloletej pretrváva dlhodobý rodičovský konflikt, a preto bola navrhnutá aj mediácia ako odborná metóda na uľahčenie riešenia konfliktných situácií v rodine. Dňa 4. júla 2023 mestský súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie určené na 9. august 2023. Dňa 27. júla 2023 predložil kolízny opatrovník mestskému súdu záznam stretnutia so sťažovateľom, ktorý sa k nemu dostavil z vlastnej iniciatívy a prejavil záujem o odporúčané stretnutie rodinného kruhu v záujme poskytnutia odbornej pomoci a eliminovania nepriaznivých vplyvov na maloletú. Následne bola 13. júla 2023 kolíznym opatrovníkom o uvedenom návrhu sťažovateľa telefonicky oboznámená matka maloletej (povinná) a požiadaná o vyjadrenie sa k zorganizovaniu takéhoto stretnutia. Zo správy kolízneho opatrovníka vyplýva, že vo veci maloletej vyčerpал všetky zákonné prostriedky, prostredníctvom ktorých sa snažil napomôcť obnoviť narušené vzťahy medzi rodičmi maloletej a sťažovateľom a maloletou, avšak k pozitívnej zmene pomerov nedošlo.

20. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného chronologického prehľadu úkonov mestského súdu (do 31. mája 2023 úkonov okresného súdu), konštatuje, že ten vo veci vykonával základné šetrenie, ktoré by malo umožniť prihliadnuť na záujem maloletej. Aj keď doterajší priebeh napadnutého konania nebol celkom bez prietáhov, nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Okresnému súdu je možné vytknúť určitú nečinnosť v období od decembra 2022 do konca marca 2023.

21. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 372/09). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S prihliadnutím na konkrétne okolnosti sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, II. ÚS 129/06, IV. ÚS 513/2020). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane

a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). Oneskorenie v niektorej fáze konania môže byť tolerované, ak celková dĺžka konania nemôže byť považovaná za neúmernú (rozsudok ESLP vo veci Pretto a iní proti Taliansku z 8. 12. 1983, sťažnosť č. 7984/77, bod 37).

22. Využitie právneho prostriedku, na ktorého uplatnenie mal sťažovateľ právo podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a aj ho využil ešte pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu. Je nesporné, že po podaní sťažnosti na prietahy v zmysle zákona o súdoch mestský súd nebol vo veci už ďalej nečinný a pokračoval v konaní vykonávaním jednotlivých procesných úkonov.

23. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Sťažnosť na prietahy adresovaná orgánu štátnej správy súdov zohráva významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, I. ÚS 267/2019).

24. Ústavný súd pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizujú reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 109/03, I. ÚS 103/2016), resp. ak argumenty v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09, I. ÚS 188/2019, II. ÚS 238/2020).

25. Napriek skutočnosti, že v napadnutom konaní bol v postupe mestského súdu zistený ojedinelý prietah, doterajšia dĺžka napadnutého konania (11 mesiacov) neprekročila hranicu ústavnoprávnej akceptovateľnosti primeranosti dĺžky konania. Zistený ojedinelý prietah v napadnutom konaní mestského súdu, aj keď je v zásade neprípustný, nedosahuje v okolnostiach danej veci takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala dospieť bez pochybností k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na pojednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

26. Sťažovateľ v príčinnej súvislosti s existenciou zbytočných prietahov v napadnutom konaní namietajú aj porušenie základných práv na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru.

Vzhľadom na čiastkový záver ústavného súdu o odmietnutí časti ústavnej sťažnosti, ktorá sa týka namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia už citovaných práv zaručených ústavou a dohovorom, a preto ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. augusta 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu